

КОНТЕЙНЕРЪТ

Румен Дамянов

Тази история се случи през 90-те години на миналия век. Имената на героите са променени, но случката е самата житейска реалност. Житейските истории понякога са по невероятни от измислените. Тази започва се с един много лош летен сезон в масива на Монблан. Лошо време, лошо време и пак лошо време. В такъв случай за планината, старите хора в Савоя казват:

„Стой си мирен до печката”....

За алпинистите и алпинистките нещата не се разглеждат под такъв ъгъл. Алпинистките, да, защото в тази история има и две жени. Кандидат-покорителки на Монблан. Те не са случайни. Подготвяли са се грижливо от години. Кросове с часове всеки ден, гимнастика, катерене в зала, дълги преходи с тежки раници... Множество изкачвания на по-ниски върхове, биваци на студено и какви ли не форми на мазохизъм. Всичките тези усилия не са напразни. След многогодишна подготовка, изчетена литература и изгледани филми идва мечтаният момент. Ще се шурмува митичния Монблан.

Вземат си всичкия отпуск и ето ги в Шамони. Но... за зла беда – времето е ужасно.

Гертруде и Гретхен идват от Германия. Не са в Шамони, за да зяпат по витрините на луксозните бутици, както правят повечето туристи. Бързо намират къщата на гидовете и прочитат прогнозата за времето на осведомителното табло. Атмосферните условия ще са лоши още две седмици напред. Но дотогава, отпускът ще е свършил и „бай-бай” Монблан, „аудиерзен мечта”.

Гертруде влиза вътре за повече информация, Гретхен остава да чака пред църквата. След половин час тя вече говори с един дългокрак тип и на всичкото отгоре ближат заедно сладолед „Ескимо” на клечка. Гертруде се връща, хваща приятелката си за ръкава и я дърпа настрана:

- Доведох те в Шамони да катерим Монблан, а не да сваляш местните сладури

- Защо се сърдиш Гертруде? Човекът е гид, точно си говорехме за върха. Той ми обясни, че в момента планината е опасна.

- Въобще не ме интересува какво си гукахте. На кой ще ги разправяш тия? Видях ви как се гледахте в очите като две мечета. Години труд ще се отидат на вятъра, заради твоето лекомислие.

Приятелките тръгнаха по студените улици мълчешком. След известно време мирът е възстановен. Гретхен констатира:

- Най-много държа на теб, Гертруде! Много добре го знаеш! Когато кажеш тръгваме за Монблан. Искам само да отида на срещата тази вечер. Това добро момче ме кани на ресторант. Утре съм на твоё разположение, става ли така?

- Ти и без мое разрешение ще отидеш, то е ясно. Не се оставай да те омотае. Мъжете искат само едно. На теб все това ти е в главата, голямата романтична любов. Колко си наивна, Гретхен!

- Много пъти сме спорили по този въпрос, Гертруде. Аз не мразя мъжете, като теб. Тази твоя идея за женска алпийска свръзка, като че ли е за това, да покажем, че каквото могат те, можем и ние. С теб съм защото си ми приятелка, но аз нямам нищо за доказване пред който и да е било. Не съм за война между половете, имай го предвид.

- Достатъчно, достатъчно... Няма да започваме отново безкрайните ни спорове. Утре в шест те искам пред къмпинга. Оправяй се с твоёто Шамоняръче. - отрязва Гертруде.

Явяването на Гретхен в уречения час пред къмпинга доказваше нейната сериозност. Вчерашната разправа беше бързо забравена. Заеха се с грижливо подреждане на инвентара. Добре екипирани, алпинистките взеха влакчето за Сен Жерве, откъдето се прехвърлиха на трамвая за Монблан. Слязоха на последната спирка „Орлово гнездо” – „Ни д’егл”.

Наблюдавайки с бинокъл от станцията жените констатираха, че върхът се открива и закрива периодически. Това ги накара да мислят, че е възможно да се намери пролука за бързо изкачване. Не рискуват ли сега, многогодишната подготовка и вложените пари отиват на вятъра. Лесно е да се

откажат, да се обърнат и да си тръгнат. Но как да сторят това, когато целта изглежда толкова близо. Планината е пуста, явно останалите кандидати за изкачване нямат достатъчно кураж. Те, другите, всъщност не са истински алпинисти, успокояват се двете приятелки. Другите са някакви изплашени туристангери, които се боят и от най-малкото облаче, но наемат долу, в Шамони, гид, за да ги тегли нагоре и след това да се хвалят, че са покорили Монблан. Така е прекалено лесно.

Още в градчето двете германки прочетоха на таблото "силен вятър над трихиляди метра":

- Ако се плашим от вятъра в планината, по-добре да играем тенис в зала. Няма да се лигавим точно сега.", коментира Гертруде.

- Това е. Дисциплина е нужна. Ще стегнеме подбрадниците на каските и ще атакуваме. - потвърди Гретхен.

Двете силни, еманципирани жени тръгват без да губят повече ценно време.

Стигат заслона Тет Рус. Спират за кратка почивка. Записват се в книгата с „маршрут Монблан“ и продължават. Преминават благополучно опасния Голям кулоар и поемат по реброто.

Катеренето върви бавно, става все по-студено. Най-кошмарен е този вятър. Носи сняг и го набива навсякъде. Качулките са вдигнати и стегнати до край. Насред лято е, а като че ли е люта зима. Някаква непредвидена идиотщина. Накрая пристигат в заслон „Гуте“. И тук няма никой. Каква е тази работа, дявол да го вземе? Влизат и се разполагат. Вътре е отворително студено, но поне не духа. Персоналът е евакуиран още преди две седмици, преди приближаването на циклона. Намират завивки в изобилие, примусът е включен, чаят и супата вече врят. Спят сравнително добре и в три сутринта Гертруде, която е водач на свързката, излиза навън. Кристално чисто небе, звездите искрят. Само проклетият вятър не спира. Гертруде се връща в заслона и буди Гретхен:

- Ставай, душа, има пролука, сега или никога.

Гретхен става веднага. Закусват чай с бисквити, набързо стягат багажа, мятат раниците на гръб и отново са на път към върха.

Елементарен връх, ще кажат някои. Всеки летен сезон бива изкачван от стотици туристи. За едни е елементарен, за други се превръща в истински кошмар и ходене по мъките, ще отбележим ние. В тази планина всеки има своята съдба.

Двете жени затварят вратата, включват челните лампи и хващат лесния на вид ръб към връх Дом дьо Гуте. Екипирани са добре и студът се понася сравнително добре. По два чифта ръкавици - отдолу вълнени, отгоре ветроустойчиви; пухени якета; защитни очила... Обвързват се с въжето. И двете имат подходящи дълги ледокопи. Дистанция между катерещите - двадесет и пет метра. Допълнителни примки в ръцете, помощни въженца, винтове за лед, спираловидни цеви от титан, карабинерни скоби... Нищо не е подценено, всичко е като по учебника за алпинизъм. А него двете го „изядоха“ с кориците. Беше препрочетен поне пет пъти, затова всичко е ясно. Височината започва да се усеща, физическата кондиция на двете спортистки е добра. Километри са това, стотици, пробягани всеки Божи ден. Маршрутът е разгледан до милиметър на картата. Включително и отбивката вляво при заобикалянето на Дом дьо Гуте - много важна, им подчертаха други алпинисти, качвали върха. Разполагаха с компас и знаеха добре да си служат с него. Бързо набираха височина. Засега видимостта бе добра. От всички страни хоризонтът бе мрачен, но над тях небето бе синьо. Вятърът започна да утихва, „Взели сме добро решение“, си мислеха двете алпинистки.

Над масива на Монблан преминаваше окото на циклона. То се използва често от опитни планинари, работещи на височина, гидове и алпинисти, само че посоката на движение никога не е нагоре, а надолу. Това е единственият начин да се измъкне човек от бури, които траят с дни.

Смелите жени приближиха заслоните под гърбиците. Те са два, първият е на метеорологичната служба. Той е затворен за алпинистите. Тук метеоролози се качват съвсем рядко. Вторият е спасил много хора, името му е Вало. Той е винаги отворен. Най-мръсният и мизерен заслон в Алпите. Всичко е разбито, като се започне от вратата. Мръсотия и боклуци, изоставени от хора с различно ниво на екологично възпитание. Няма тоалетна, използва се района около заслона. Одеалата са

надупчени от котките. В заслона няма отопление. Пази само от вятъра и то, до известна степен. Затова пък убежището разполага с аварийен телефон за директна връзка със спасителната служба в Шамони.

Всеки алпинист, види ли заслон по тези места, влиза в него за отмора. Такова е желанието и на Гертруде и Гретхен. Заобикалят и се изправят пред вратата. Натискат, тя се разклаща, като че ли ще падне, но не се отваря. Започват да я блъскат. Накрая вратата се отваря и пред двете жени застава огромен, брадясал мъж, покрит с разкъсано одяло. Държи в ръка една дъска, явно вратата е била залостена от вътре. Кани с ръка.

Жените влизат и мъжаката залоства отново разбитата врата. Вътре е полумрак и мирише лошо. Разполагат се както могат за почивка, изваждат термуса с топлото какао и си разливат по пласмасовите чаши. Очите им свикват с полумрака. Мъжът се представя на примитивен английски:

- Ми, Зоран¹.

Германките го разглеждат подозрително. Мъжът е мизерен, като заслона в който са попаднали. Прилича на голям, глупав мечок. Екипировката му е под всякаква критика. Всичко е от стар избелял брезент, дори и раницата му. Човек от друга епоха и друг свят. Под разпрания на места брезентов панталон прозира друг, вълнен. Личи, че е от Източна Европа.

Това е точно така,

Зоран е от разпадаща се Югославия. В момента неговите сънародници разрешават проблемите си с автомати „Калашников“, насъскани от зли управници. В страната бушува жестока гражданска война. Зоран е бежанец. Той не иска да убива никого. Не може и да вземе страна - майка му е хърватка, а баща му - сърбин. Преди време е успял да избяга от югославската лудница в Швеция. Единственното, което взе със себе си бе алпийската екипировка. Защото Зоран от години мечтае да изкачи Монблан. За останалото в живота, той няма никакви проекти и идеи. Срамува се да каже от къде идва, което се разбира от само себе си...

Двете жени не се чувстват добре в неговата компания. Всяка вечер по телевизията дават серийни филми за убийства и изнасилвания. Това е в главата на всяка съвременна европейка и американка. Бруталните изнасилвачи имат точно такива физиономии, като на този тип. Те нямат и намерение да останат дълго в неговата компания. Чака ги финалният спринт до върха. И какво ли прави той тук? Нито се качва, нито слиза - има нещо съмнително в неговото поведение.

Гертруде и Гретхен стават, екипират се и тръгват. Зоран ги изпраща до вратата. Излизат и си слагат очилата. Вятърът е напълно спрял. Чуват след себе си пожелание на развален английски:

- Гуд ченс, гуд лак.²

Изкачват първата гърбица, стигат до върха ѝ. Гретхен се обръща и гледа на долу, вижда мизерника. Той стои пред заслона и им маха с ръка.

- Какво се е загрижил толкова за нас този човек, - казва на Гертруде.

- Остави го, клошар, видя ли му орисията? Нещастник, - отговаря водачката.

След час и половина двете жени са на върха. Радостта им е неописуема. Правят снимки. Високо над тях грее слънце. Хоризонтът е запушен от всякъде със стена от сиво-черни облаци. Но важното е, че тук времето е хубаво. Ясно и студено, но тихо. Точно така пише в учебника по алпинизъм, да се катери в такова време. Жените остават на върха около половин час. Не се слиза лесно от мечтата! Подготвяха се сериозно, в продължение на години и ето, сега заслужено празнуват победата. Но не може вечно да останат на мечтания връх, трябва да слизат.

Стъпват отново на ръба и закрачват надолу. Слизането не им създава проблем. Губят бързо височина. Преминават пред заслона Вало. Нямат никакво намерение да спират отново в тази мизерия. Директно към Гуте. Разполагат с достатъчно време, едва минава два и половина след

---

¹ Аз, Зоран.

² Успех, късмет.

обяд. Продължават да слизат към Дом де Гуте. Но какво е това, по дяволите? Вятърът се усилва все повече и повече, започва да става ураганен. Стената от черни облаци се приближава все по-заплашително от запад. Ускоряват темпото, обхваща ги силно безпокойство. Черните облаци като че ли кипят в огромен казан. Само в един миг след това покриват цялото платото. Вече нищо не се вижда. Двете алпинистки попадат в друг свят. Видимостта пада до два метра. Отново вали сняг, върти и суче от всички страни. Инстинктивно двете скъсяват дистанцията помежду си. Това е грешен ход и двете добре го знаят, но не могат да овладеят желанието си да са заедно и да се виждат в бурята.

Слизането продължава, докато изведнъж, стоп, пред тях се отваря огромна ледена цепнатина. Нямаше я по време на изкачването. Ами сега, явно са объркали пътя.

Цялата нахаканост на равноправни съвременни жени се изпарява. По дяволите учебниците по алпинизъм. По дяволите изявленията за равнозначни свързки пред пресата, телевизията и другите алпинисти. Паниката обхваща все повече двете жени. Тръгват надясно, после наляво и пак направо. В един момент разбират, че не знаят на къде отиват. Изваждат компаса. Гертруде отдалечава ледокопа, за да не влияе на стрелката. Това също го пише в учебника по алпинизъм. Но какво и е на тази стрелка, съвсем е полудяла. Върти се като пумпал. Спира, като че ли да си почине и пак продължава танца си във всички посоки. Според картата трябва да се върви на север, с няколко градуса отклонение на запад. Но къде е север? Ясно е, че компасът не може да помогне. Магнитната аномалия, предизвикана от бурята, го прави неизползваем. Жените трябва да вземат някакво решение. Студът и ураганният вятърът ги преохлаждат бързо.

Първа проговаря Гертруде с тревожен глас:

Връщаме се на Вало, никога няма да намерим Гуте. Нагоре ръбът се стеснява, имаме повече шанс да попаднем на него. На това плато сме загубени, Гретхен.

На Гретхен не остава нищо друго, освен да се съгласи. Гертруде е толкова силна, умна, предприемчива, затова тя води.

Обръщат се на 180 градуса. Започва се отново мъчително изкачване. Часовете минават, но заслона така и не се вижда. Видимостта спада под един метър. Очилата се задръстват със сняг, жените вървят като слепи към своята злочеста съдба. На места лазят, невъзможно е да се стои прав в урагана. Щом напорът отmine се изправят и правят няколко крачки напред. Навлизат във финалния стадий на борбата. Падат, стават, лазят... Вече няма свързка, няма ред на движение, пълен хаос - всеки върви за себе си. Въжето пречи, развързват се и го изоставят по пътя към Голгота. Изоставени са и скъпите раници „Каримор ягуар”. Краят е близо и двете го чувстват. Напълно са зашеметени... А всичко вървеше толкова добре. Изкачиха върха благополучно, сега този проклет вятър ги разби само за час.

Гертруде се сблъсква с някакъв голям предмет. Огромен пластмасов контейнер. Толкова голям, че човек може да влезе в него през кръглият отвор. Капакът липсва. Нито Гертруде, нито Гретхен си задават въпроса какво търси този контейнер тук.

Той е качен с хеликоптер и е служил за пренасане на багаж и съоръжения за метеоролозите преди време. Спуснат е от пилота между двата заслона. Само на петдесет метра от Вало и на двадесет метра от заслона на метеоролозите. Двете измъчени създания не знаят това. При първото преминаване от тук изобщо не са го забелязали. Това, което не могат да понасят повече двете алпинистки, е този леден ураган. Взимат инстинктивно решението да влязат в контейнера на завет. Той, за беда, е достатъчно голям само за един, но не и за двама души. Ще се сменят - ту едната, ту другата. Гертруде се мисли все още за водач, отстъпва на малката Гретхен. Ценно време е пропиляно с тези влизания и излизания в контейнера. Разумът е силно замъглен, води единствено инстинкта за самосъхранение.

Гретхен влиза отново в пластмасовия ковчег. След известно време Гертруде чука с ледокопа по бяло-матовата пластмаса. Никой не излиза, Гертруде вкарва ръка в отворът и разтърсва своята приятелка. Напразно, Гретхен е мъртва от преохлаждане и изтощение. Нищо друго не и

остава на Гертруде, освен да чака своя край отвън, до контейнера.

Какво прави Зоран през всичкото това време? Въпреки глуповатият си вид, той не е толкова загубен. Най-вече, при него е развито шестото чувство за опасността. Това шесто чувство не се добива с никакви тренировки. Човек или го има, или го няма. Това именно чувство го кара да стои втори ден в този мизерен заслон.

Преди много години Зоран участваше в опит за изкачване на връх Комунизъм в Памир с други югославяни. Той се върна, не изкачи върха. Според неговите усещания времето отиваше на буря и катастрофа.

Тогава неговите другари го упрекнаха в мекошавост и продължиха нагоре. Един от тях остана там завинаги. На тези, които успяха да се върнат, им ампутираха пръстите на краката и ръцете. Един от тях остана дори без част от носа си. Зоран също искаше да се качи, но не на тази цена.

Той бе изключително солиден и разумен в планината. Беше довялкъл стар руски примус и туба с три литра бензин, така че, засега нямаше никакво основание за притеснение. Правеше си супа, чай, мляко с какао, кафе. Тежката раница бе натъпкана с припаси. Сланина, сирена, луанка, пакет сухари, два замръзнали хляба, двайсет твърдо сварени яйца, лук и чесън, няколко бурканчета лютеница. И, разбира се ракия, двойно препечена. Обичаше да пие греяна ракия със захар. Така си живееше Зоран в заслона Вало. Връзката със света осъществяваше посредством малък транзистор „Филипс”. Избягваше да слуша новините. Говореха все за Югославия. Зоран не искаше да чува нищо повече за тази балканска страна. Слушаше само музика.

Започна пак да му става студено, въпреки че се бе увил с всички разкъсани завивки, които намери. Стана и направи няколко упражнения за разгриване. Скоро ще се стъмни. Реши да си направи достатъчно топли течности, докато още бе светло. Спреш ли да пиеш в планината, лошо ти се пише, отива на умирачка. Това бе философията на Зоран. Взе ледокопа, въжето и алуминиевата тенджерка. При едно от излизанията, загребвайки сняг в тенджерата се оказа и едно замръзнало изпражнение. Този неприятен инцидент го караше да се отдалечава максимално от заслона за чист сняг.

В урагана това не беше без рискове. Обръщаш се и заслона вече го няма, иди го търси в тази боза. Затова Зоран си имаше метод. Забиваше ледокопа до главата и връзваше въжето за него. Връзваше се за другия му край и крачеше смело. Щом въжето се опънеше, започваше да пълни тенджерката. Така стана и този път, въжето се опъна и той се канеше да се наведе.

Спря го това което видя. На няколко метра от него лежеше проснато човешко тяло. Изчезваше и се появяваше във виелицата. Наложил се да се развърже: „Дано не се изгуби краят на въжето”, помислил си той.

Остави тенджерката за маркировка. Приблужи проснатото тяло. Беше жена, да, една от двете които бяха в заслона сутринта. Позна я по горетексовата пухенка Норд Фейс. Какво прави тук? Другата къде е? Зоран започна да си отговаря сам на въпросите. „Тази, легналата до пластмасовия контейнер, е търсила завет.”

Но какво вижда Зоран през отвора? Другото момиче е вътре в контейнера. За секунди всичко му става ясно. Тук се е разиграла ужасна трагедия.

Зоран не е от нервните бързаци. Въпреки това той е много ефикасен. Взима легналата жена в ръце и по следата на въжето я пренася в заслона. Там набързо и хърля дрипавите отдыла отгоре. Връща се по въжето. Трябва да се извади втората алпинистка от пластмасовият ковчег. Започва борба, в която Зоран губи по точки. Не възможно е да я изкара оттам. Свила се е като таралеж. Втъврдено то й тяло не иска да се разгъне. Зоран не се отчайва. Вади швейцарското си ножче. Ще направи голям отвор от страни. Прас, и ножчето се чупи във вкоравената пластмаса. Ще опита друго. До контейнера има забит ледокоп. Взема го и започва да удря с клюна. Кауза пердута. Ледокопът отскача. Това момиче е обречено да умре. Поне, ако е възможно, да спаси другото. Със своето сърце Зоран оставя Гретхен в своя пластмасов ковчег.

Трябва да се направи нещо повече от това. Да се съобщи в Шамони по аварийния телефон. Но първо топли течности и разтриване. Дано не е късно. Спомни си отново за връх Комунизъм. Негово приятелче, същото това което му се присмя, че бил страхлив, слезе от върха в междинния лагер. През нощта получи конвулсии и почина. Усилията на Зоран да го спаси останаха напразни.

Бульонът започна да кипи. Зоран обърна Гертруде отвори стиснатата ѝ челюст, отпи от лъжицата за проба да не е прекалено горещо. Лъжица след лъжица, Гертруде изпи литър топъл бульон. Зоран премина към втората процедура - масажи. Обувките бяха събути и краката разтрити с лук и ракия. Чорапите сменени с един от чифтовете на Зоран. Тялото, срам не срам, също бе разтрито с лук, гърдите, корема и гърба на голо. Отново всичко бе опаковано и покрито с парцаливите одеала... Германката започна да се връща към живота. Започна да стене и да движи бавно ръцете си.

-Тази ще оживее, - каза си Зоран и се хвърли за втори път, но не със сексуални намерения, върху нея. Разтривка, този път с гореща ракия. Пригответе литър топъл чай. Жената не пожела да го опита и запротестира със затворени очи. Изплю чая право в лицето му. Зоран продължи да настоява твърдо, по бащински и накрая чаят, с разтворен аспирин, беше изпит. Това беше единственият медикамент, с който той разполагаше на тази височина. Това, че Гертруде стана лоша и искаше да го удря беше много добър признак. Спасена е. Зоран отдъхна и натисна червения аварийен бутон на телефона.

Веднага някой вдигна слушалката и отговори на френски:

- Планинската жандармерия в Шамони, слушама ви, Вало.

Телефоната връзка беше директна. Започна се труден диалог. Зоран не знаеше френски, едва няколко думи на английски и немски. Това бе цялата му езикова култура.

- Ми, Зоран, ту уоман, уан уоман из дед, хелп ми плийз, шнел³

Думите на Зоран изправиха на крака цялата служба в Шамони. Завиха сирени, зазвъняха звънци, започна спасителната акция. Новината се разнася из цялото градче. Стигна и до компанията на гидовете. Но как да помогнат? В това време излитането на хеликоптер е невъзможно. След два дни се предвижда отминаването на циклона, но дали дотогава ще намерят някой жив горе, на Вало. В момента температурата на четири хиляди метра височина е минус шестнайсет, а вятърът духа със сто и петдесет километра в час. Видимост - нула. Да се изпрацат хора по платото е равнозначно на убийство. Трябва да се чака, нищо друго не остава.

И Зоран знае това. Той и тази жена са откъснати временно от света. За да се върнат в него не бива да се правят глупости. Търпение му е майката. Междувременно жената иска да пие още. Този път ѝ прави кондензирано мляко с какао.

Гертруде идва в съзнание и разбира, че издраното лице на човека е от нейните нокти. Извинява се. Зоран свива смутено рамене. Пуска музика. Жената, която знае френски сочи с пръст транзистора. Говорят за тях по местния радиовъзел. За Зоран това няма никакво значение, стига да не се говори за родната му Югославия, могат да си говорят, за който си щат.

Постепенно нещата се нормализират. Хранят се заедно и се притискат заедно под парцалените одеала. Всяка калория е ценна.

Не са мъж и жена с различни полове и прочие. Те са две живи същества в ледената пустош. В заслона температурата е равна на тази отвън. Всяко заспиване е последно. Позволени са унасяния и дрямки по петнайсет минути. Положението се влошава рязко след един ден. За Зоран не е възможно да държи повече германката будна. Тя спира да приема и течности. Рисува да я удави. Гертруде се понася отново към звездите. Зоран взема решение да съобщи в Шамони за неблагоприятното развитие на събитията. Решение, за което по-късно ще съжалева.

- Ало, Шамони, ай ем Зоран, ту уоман би дед, хелп, шнел⁴.

³ Аз, Зоран. Две жени, едната жена е мъртва, помогнете моля.

⁴ Ало, Шамони, аз съм Зоран, мъртвите жени ще бъдат две, помогнете.

В Шамони спасителите не издържат на зловещата новина. Скачат в хеликоптера и излитат моментално. Набират височина с плавни кръгове над долината. 2500м, нагоре 2800, 3000, изведнъж великанска ръка подхваща машината. Уредите на бордовото табло полудяват.

Хеликоптерът е запрятан като детска играчка в планината. Пред тях се изправя северната стената на Егюи дьо Гуте. Пилотът пикира със завой на ляво. Попадат в улея на ледника Такона. Над него няма подемна сила. Те не летят, те падат. Почти докосват стръмния лед. Изведнъж ледника свършва появяват се противополовинните съоръжения. Контролът е възстановен, пилотът кабрира, прави завой на дясно над гората. Отново летят над Шамони. Всички въздъхват. Спасителната акция е преустановена. Екипът слиза силно разстърсен от хеликоптера. Спасителите също са хора, със семейства и приятели. Десетки техни колеги са загинали в спасителни акции в същия този масив на връх Монблан.

В компанията на гидовете също има раздвижване и бурни дебати. Един висок като върлина планински водач обявява, че тръгва в спасителна акция към заслона Вало. Не дава никакви обяснения за мотивацията си. Който желае може да го следва. С него тръгва негов приятел, от най-старите гидове, без да задава въпроси. Двамата решават да атакуват през Ла жонксион и Големите мулета.

На заслона Вало планината бавно и сигурно надделява. За разлика от хората, тя не се изморява никога. Съдбата на двамата е решена от случайността. Нови карти са раздадени от рупието ѝ. Този път печеливши са оцелелите.

Зоран прави ново излизане с тенджерката за чист сняг.

Платото внезапно се открива по дължина. На сто метра под заслона на метеоролозите той забелязва две черни точки. Отвързва се и слиза с максимална бързина. Раниците, двете раници на туристките са тук. Слага едната на гръб и влачи другата по обратният път. Точно на време, снежната пелена отново закрива заслона. В раниците се оказват истински съкровища. Два спални чувала, алуминиево фолио, покривало за оцеляване, оволматин, изостар, калорични вафли от семена, мюсли, шоколад Тоблерон. Плюс това медикаменти и камфор...инжекции с Корамин, заедно с описания в илюстрации за употреба; серженол и какви ли не още скъпоценности. Всичко от учебника по алпинизъм. Гертруде веднага е настанена в спалния чувал. Отгоре алуминиевото фолио и парцаливите одяла. Направена е инжекция и масаж с камфор от аптечката. Отново завой за Гертруде от звездите и бавно завръщане към живота.

След три дни вратата на заслона започва да се разтърсва от ритници. Зоран скача и отваря. Вътре нахлуват един млад висок гид, придружен от неговия възрастен приятел. Зоран обяснява, къде с ръце, къде с думи, цялата драма. Навън грее ослепително слънце. Вятърът постепенно утихва. Зоран отвежда двамата спасители до пластмасовия контейнер. Чува се типичното тракане на хеликоптер. След малко машината е над заслона. Един спасител е спуснат с лебедката и съоръжения за евакуация. Събитията се развиват страшно бързо за Зоран. Той е направо зашеметен от развързката. Гертруде е евакуирана в Шамони. Хеликоптерът се завръща за Гретхен, която междувременно е извадена от контейнера от двамата планински водачи. Зоран отказва помощ от хеликоптера. Той си събира багажа и слиза надолу към Гуте в свръзка с гидовете. Не може да разбере защо високият като върлина гид плаче като дете.

Гретхен е погребана в Германия. На Гертруде ѝ ампутират пръсти на ръцете и краката. Отказва се от алпинизма завинаги.

Понякога доброто което прави човек се връща. Случаят се разчува. Зоран получава политическо убежище, а по-късно шведско поданство. Всяка цивилизована страна е заинтересувана да има такива граждани.